

beweging plaats. Of liever: zoo gaat deze wel „normalerwijs”, want in het wild zullen de dieren zeker héél zelden op den grond komen om daar te „loopen” (wel loopen ze intusschen ook rechtop over dikkere takken in de boomen). Niet altijd zijn tijdens het hangen de knieën opgetrokken. De geteekende houding is ook die waarin de behoeften geschieden.

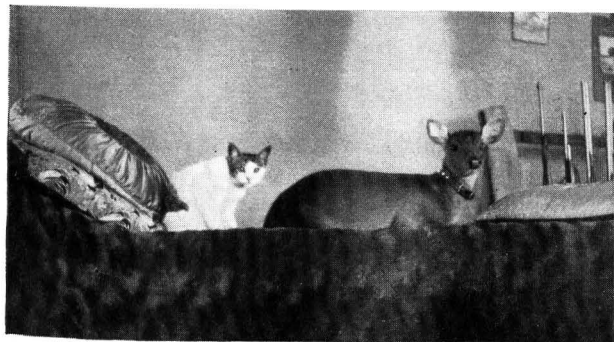
Fig. 6 en 7 geven houdingen waarin het dier bijvoorbeeld iets komt aanpakken, wanneer hem dat niet al te dichtbij wordt aangereikt. Fig. 7 is tevens een typische „vraaghouding”. De rechterhand wordt, soms onder ongeduldig schudden, klaar gehouden om de versnapering in ontvangst te nemen. Ik zelf hoor er bij het typische geluidje dat de dieren maken als ze om iets „vragen”. Deze houding is intusschen ook héél geschikt om plotseling uit weg te springen. Maar daartoe leenen zich bij dit dier welhaast alle houdingen.

Buitenzorg.

H. J. V. SODY.

KORTE MEDEDEELINGEN

Meng. — MENG werd als baby gevangen en door een Kromo naar de onderneming Aer Dingin gebracht. Dat was me wat, want aldaar liepen in de eerste plaats een heel stel vervaarlijk uitziende Chows rond, een aantal katten, heele volken kalkoenen en dan nog een groot varken.

Met een der poezen was zij dikke vrienden....

Maar het viel mee; in korten tijd was MENG aller vriendin, en de groote Chows likten haar vel schoon, tot het mooi glansde.

MENG werd met de zuigflesch groot gebracht en groeide voorspoedig op. Zij mocht vrij rond loopen, evenals alle andere dieren op Aer Dingin en toen zij grooter werd, kreeg zij een halsband met belletjes om. Tegen den tijd dat MENG volwassen werd, strekte zij haar tochten steeds verder uit; eerst bleef ze in de buurt van de besaran, in de koffietuinen, maar later ging ze zelfs naar de bosschen op den Jangen bleef ze dagen lang weg. Ze had al spoedig geleerd haar halsband zoo te dragen, dat, als ze dat wilde, de belletjes niet rinkelden.

Zoo gebeurde het geregeld dat, nadat MENG dagen lang weg was geweest, haar verzorgers haar plotseling weer op de divan zagen liggen; terwijl de familie zat te lezen was zij dan doodstil binnen geslopen, zonder dat iemand er iets van merkte. Vooral met een der poezen was zij dikke vrienden, maar ook de Chows kwamen geregeld haar kopje belikken.

MENG's escapades bleven niet zonder gevolgen; zij bracht vier kalfjes thuis. Deze werden in de koffietuinen geworpen en zoodra ze loopen konden bracht MENG hen naar de basaran en zette hen in het kippenhok. Daar waren zij, zooals ze terecht veronderstelde, veilig.

Zoo waren MENG en hare kinderen, die schuw bleven, gedurende eenige jaren de graag geziene gasten van al wat er om en in de besaran van Aer Dingin leefde en men vergaf haar zelfs gaarne, dat ze van de suiker en de melk op de theetafel snoepte.

Toen, op een kwaden dag, werd MENG 's morgens heel vroeg dood bij de bijgebouwen gevonden. De geboorte van haar vijfde kalfje wilde niet vlotten; zij had zich nog naar de besaran gesleept, doch bleek 's morgens in het kraambad gestorven te zijn.

F. J. A.